

Slapta draugija GUS

(Excerpt in Lithuanian)

Translated by: Kristina Tamulevičiūtė

Contact of the translator: kristina.tamuleviciute@gmail.com

nuo tilto į vandenį...

Mokykla yra baisi kančia. Ypač, kai iki atostogų dar dvi savaitės, lauke saulė žeme ridinėjasi, ir mokytoja kiekvieną dieną tris šimtus dvidešimt tris milijonus kartų pakartoja, kad kitais metais, ketvirtoje klasėje, viskas bus kitaip. Medžiaga bus sunkesnė, reikės labiau stengtis, ir visas gyvenimas priklausys nuo pažymių. Ak, atsiprašau, koks dar gyvenimas. Lauke – vasara, saulė ir žaidimai, kam dar rūpi tas gyvenimas. Nors Čertui patinka eiti į mokyklą, žaisti su klasiokais, bėgioti mokyklos stadione. Tik sėdėjimas suole jam eina per nervus. Na, ranką prie širdies pridėjus, matematika jam patinka. Bet gimtoji kalba – tikras košmaras, baisiausia KANKYYYYYNĖĖĖ!!!

Dabar jis sėdi gimtosios kalbos pamokoje ir kartoja rašybos taisykles. Juk negali būti nuobodžiau, mama jau seniai jam viską ne tik paaiškino, bet ir kiekvieną dieną teikia pavyzdžius: nešvarius apatinius dėk į krepšį, švarius pasiimk iš spintelės, lėkštę dėl ant stalą, pintinėle duonai paimk iš virtuvės spintelės, ant duonos riekelės tepk marmeladą, iš plaukų šepečio surink plaukus ir išmesk juos į tualetą ir taip toliau ir panašiai.

Tą patį mokiniai dabar kartoja slovėnų kalbos pamokoje: nesibaigiantys nuobodūs pavyzdžiai. Kodėl slovėnų kalbos mokytojos nepateikia tokių pavyzdžių: drakonas iš uolos išskrido į dangų, nusileido ant Drakonų tilto, iš nasrų spjaudėsi ugnimi, gelbėdami gyvybes, praeiviai šoko į upę. Na, pavyzdžiui.

Po drakono apsilankymo jau praėjo ištisa savaitė, ir Čertas kiekvieną vakarą drąsinosi pažvelgti pro langą. Kiekvieną vakarą vis lengviau buvo pakilti iš lovos, nueiti prie lango ir įsitikinti, kad lauke nieko nėra. Tiksliau, nėra drakono. Vakar jo krūtinėje širdis net nešokinėjo: nei iš baimės, nei iš susijaudinimo. Jis tik atsistojo, apsidairė pro langą, pakėlė žvilgsnį į stogą, ir nepamatęs nieko įtartino, atsigulė bei netrukus ramiai užmigo. Drakono nebebuvo. O gal jis niekada ir nepasirodė. Galbūt šeštadienį Čertui tik pasivaideno, galbūt drakoną jis tik susapnavo. Senelis su lazdele ir rožinėmis dirbtinėmis gėlėmis buvo teisus: geriau truputį palaukti. Bet Čertas vis tiek kiekvieną dieną žvelgė į žemę ir apžiūrinėjo pakrantę, tikėdamasis galiausiai aptikti kokį nors pėdsaką. Bet pėdsakų nebuvo.

– Na? Čertai?

Ojoj, kad kur velniai, dabar tai papuolė. Mokytoja. kažko norėjo, kažko klausinėjo, bet Čertas jos nesiklausė jau kokį dvidešimt minučių ar net ilgiau, todėl supratimo neturėjo, ką reikėtų atsakyti.

– Hmm, na, kaip čia, noriu pasakyti, hmm, na, kaip čia, na, tiesą pasakius, taip, iš esmės, na, hmm...

– Čertai! Klysti, jei manai, kad viską moki.

Na jau, pagalvojo Čertas. To tai man tikrai nereikia. Kas dabar norėtų klausyti tokios litanijos. Jis puikiai žinojo, kas dabar bus. Ilga kalba apie tai, kad reikia stengtis, per kančias į žvaigždes, aukštai šokęs, žemai krisi, tada mokytoja aiškina, kad iš didelio rašto jis išėjo į kraštą, ir taip be pabaigos. Geriausia tokiems išminties perlams neleisti prasiveržti.

– Mokytoja, labai jūsų atsiprašau, tiesą sakote, neklausiau aš jūsų, užsigalvojau ir man tikrai gaila. Ar galite, prašau, pakartoti klausimą? Pasistengsiu, kad taip daugiau nenutiktų.

– Na, Čertai, viskas gerai. Klausiau, ar galėtum pateikti du pavyzdžius, kuriuose pavartotum žodį „knyga“. Mokomės galininko linksnį.

Uf, puikiai pavyko praslysti. Šios gudrybės Čertą išmokė tėtis: mokytojos reikia gražiai atsiprašyti, pažadėti, kad daugiau tokie dalykai nepasikartos, ir bambėjimas nutrūks neprasidėjęs. Ši gudrybė pasiteisina visada. Tėtis žiauriai kietas.

– Vandens stiklinę padėjau ant knygos, tada ją patraukiau. Knygoje perskaičiau pasakojimą apie drakoną, iš knygos du sakinius perrašiau į sąsiuvinį.

– Labai įdomūs pavyzdžiai, puiku, Čertai.

Vyro balsas:

– Ieškai gėlė?

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Taip.

Vyro balsas:

– Žinoti, gėlė kur.

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Atsiprašau?

Vyro balsas:

– ŽINOTI, GĖLĖ KUR!

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Atleiskite, nesuprantu.

Vyro balsas:

– Žinoti, gėlė kur. Žinoti, kur. Žinoti, kas turi gėlė.

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Žinote? Tikrai žinote? Kas jūs? Kas ten?

Vyro balsas (šturkščiai):

– Nori gauti gėlė?

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Ar nori gauti gėlę? Žinoma, jog noriu gauti gėlę.

Vyro balsas:

– Tu man pinigai, aš tau gėlė.

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Kas jūs toks?

Vyro balsas:

– Tu įdomus?

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Norite paklausti, ar man įdomu?

Vyro balsas (nekantriai):

– Tu įdomus?

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Taip, taip.

Vyro balsas:

– Tu lauki. Tu paštas. Turi pinigus. Turi eurus.

Ponas Erasmus Stephanus Dracophyllus:

– Kas jūs toks? Ar galiu jums pasitikėti? Nežinau...

Dabar turime jam leisti šiek tiek paskaitinėti priesaiką.

Šiek tiek...

Dar truputį...

Dar valandėlę...

– Cha! Turiu ją! Turiu, – sušunka Kajus. Tai išgirdusi, Iza nepastebimai ima vartyti akis, o

Vidas su Čertu susidomėję suklūsta.

– Mes keturiese, ar ne. Kaip dėliojant korteles, juk taip. Kortose yra keturios spalvos: širdys, o būgnai, vynai ir kryžiai. Mes irgi galime būti keturios spalvos. Siūlyčiau duoti keturių spalvų

priesaiką. Todėl kiekvienas turime išsirinkti po spalvą ir ja prisiekti, kad žemėlapi laikysime paslapyje. Ir tas keturias spalvas visi galime pasižymėti ant rankos. Toks mano pasiūlymas.

– Keturių spalvų priesaika! Oho, skamba tikrai gerai, – nustemba Iza. Tada net kiek išdidžiai pažvelgia į Čertą ir Vidą – neva, žiūrėkite, tai mano brolis dvynys. Čertui su Vidu sumanymas irgi patinka. Keturių spalvų priesaika.

Čertas nedelsdamas išpyškina:

– Žalia.

Nežinau, kodėl jis išsirinko šią spalvą, juk žalia nėra jo mėgstamiausia. Gali būti, labai gali būti, kad žalią jis išsirinko dėl to, kad tai – drakono spalva.

Vidas nori geltonos, Iza oranžinės, o Kajus žydros.

Po ranka nėra jokių spalvinimo priemonių, todėl Čertas nubėga namo pasiimti keturis flomasterius.

Tuo tarpu likusieji svarsto priesaikos tekstą.

Vidas pasiūlo:

– Prisiekiu laikyti žemėlapi paslapyje.

Kajus:

– Ne, ne, per paprasta.

Iza:

– Aš manau, kad turėtume sakyti: keturiomis spalvomis prisiekiu.

Vidas:

– Taip, keturiomis spalvomis prisiekiu, kad niekada...

Iza:

– ...ir niekuomet...

Kajus:

– Niekada ir niekuomet yra vienas ir tas pats.

Iza:

– Taip, bet reikėtų pabrėžti labiau.

Vidas:

– Taip, taip, manau, taip skamba geriau, kaip čia pasakius, rimčiau, daug rimčiau.

Kajus:

– Gerai. Niekuomet ir niekada... net jei mane baisulingai kankintų...

Iza:

– Nėra tokio žodžio „baisulingai“

Kajus:

– Taip, yra. Pats jį ką tik sugalvojau.

Iza:

– Nagi, baik. Jei pats sugalvojai, tuomet tokio žodžio nėra.

Vidas:

– O man patinka. Net jei mane baisulingai kankintų... Taip, skamba gerai.

Iza:

– Na, gerai.

Kajus:

– ...laikysiu žemėlapi paslapyje.

– Ei, Č, man į galvą šovė nereali mintis, tikrai, nuostabi mintis.

Tai išgirdusi, Iza nukreipia akis į dangų – taip pat, kaip gražuolis Petras, panelės Julijos sūnus.

Čertas su Vidu šiek tiek pasimeta; Čertas labai norėtų Vidui papasakoti apie drakoną, o dabar jiedu jaučiasi lyg vyktų apgailėtinas pokalbis.

– Č, V, ar mane girdite? – nekantrauja Kajus.

Iza paaiškina:

– Šiandien mokykloje jis įsikalė į galvą, kad judu vadins V ir Č. Todėl dabar ir kreipiasi V ir Č. O aš esu I.

– Tai jiedu ir taip supranta, nejaugi tau reikia visą parą vaidinti mamą? Na, mano geroji idėja. Manau, kad mums reikia pavadinimo. Šiek tiek pasidomėjau ir į galvą man šovė mintis. Suplėšiau popierių į devyniolika lapelių, nes tiek raidžių yra visų mūsų varduose, ant lapelių užrašiau tas raides, ir visus lapelius sumaišiau. Žinote, ką pamačiau? – Kajus nutyla ir reikšmingai pažvelgia į draugus.

Vidas:

– Ką pamatei?

Kajus:

– Nepatikėsite, kai pasakysiu!

Čertas:

– Ir?

Kajus:

– Paklauskite – TAS VIDUJ ČIA RAS KĄ!

Vidas:

– Ką?

Kajus:

– Tas viduj čia ras ką! Sumaišius mūsų vardų raides, galima perskaityti *Tas viduj čia ras ką!*

Argi nenuostabu?

Čertas:

– Hmm.

Vidas:

– Tas viduj čia ras ką?

Kajus:

– Super, ar ne? Č? V? Ar suprantate?

Č ir V nešokinėja iš džiaugsmo, jiedu tyli. Todėl ir I reaguoja ramiai, nors vos pajėgia sulaikyti juoką.

– Bet tau tikrai ne visi namie. Tas viduj čia ras ką? Koks čia pavadinimas, čia visiška nesąmonė. Apskritai, kaip suprasti tą *Tas viduj čia ras ką?* Kas ir kur?

Kajus akivaizdžiai nusivylęs.

– Na taip, suprantu, bet skamba juk gerai. Yra ir kitas variantas: DURK ČIA JEI TAS. Bet šitas skamba sausai, be jokios paslapties. Galime būti ir VISAI KETURI. Arba KETURI DAVAI, bet aš manau, kas TAS VIDUJ ČIA RAS KĄ yra geriausias variantas.

– Man atrodo, kad per ilgas, – galiausiai prabyla Vidas.

– Taip, ir man, – patvirtina Čertas. – Mano nuomone, pavadinimas turi būti trumpas. Kaip PGC, slapta draugija PGC, arba kumštis, kaip raudonas kumštis.

– Taip, daug galvojau, bet iš Č, V, K ir I nieko gero neišpeši, šiaip, manau, kad kumštis skamba gerai, bet ką sugalvosime mes? ČVIK? KVIČ? ČIVK? Ne, tikrai ką nors protingo sumąstysiu.

– Tikra tiesa, mums reikia pavadinimo, – sutinka Čertas.

– Na taip, idėja ne gera, ji superinė, o man, žinot, tas viduj čia ras ką, geriausias pavadinimas slaptai grupei. Tikrai kiek per ilgas, sutinku, bet čia juk vienintelis trūkumas.

Vidas pasidalina nauja nerealaus pavadinimo idėja:

– Hm, o kas, o kas, jei būtume slapta grupė KRVZ? Čia visų mūsų vardų raidės, ir turėtume kietą pavadinimą, kurio niekas niekada nesuprastų!

Tada kelias akimirkas visi patylėjo. Galbūt likusiai trijulei šis pavadinimas visiškai nepriimtinas, o gal – kaip tik atvirkščiai. Galbūt trijulė tyloje mąsto, kad šis pasiūlymas – puikiausia idėja, todėl iš tiesų reikėtų taip pasivadinti.

– Slapta grupė KRVZ, – pakartoja Čertas. – Tikrai galėtume taip pasivadinti.

– Ir man žiauriai patinka, – netikėtai prataria Iza. – Aš tik truputį pataisyčiau, kad neskambėtume kaip iš šnipų romano: Slapta bendruomenė KRVZ.

– Na gerai, tegul bus taip. Nors aš vis tiek manau, kad reikėtų sugalvoti ką nors labiau įdomesnio, – priduria Kajus.

Iza jį tuoj pat pataiso:

– Įdomesnio.

Kajus:

– Ką?

Iza:

– Įdomesnio, sakoma, įdomesnio, o ne labiau įdomesnio. Gali sakyti „labiau įdomus“, bet „labai“ ir „įdomesnio“ kartu neina. Kitaip tariant, gali sakyti...

Akivaizdu, kad Iza nusiteikusi pamoką tęsti, bet Kajus ją grubiai nutraukia:

– Taip, mama.

Paraudęs labiau, nei įprastai, Čertas sėdasi už stalelio tame labirinte, kuris jam vis dar atrodo smagus. Berniukas žvelgia į raides ir jas suskaičiuoja. Iš viso jų yra 41. Tada jis pastebi, kad didžiausias skaičius stulpeliuose irgi yra 41.

O tada – eureka!

Prie kiekvienos raidės lotynų kalba parašytame sakinyje jis pažymi skaičių nuo 1 iki 41. Tada raides sugrupuoja su skaičiais, ir galiausiai pasirodo piktoji mokytoja Marija – „Etno Abėcėlėž“ labirinte jie liko keturiese – netrukus reikės sugrįžti į mokyklą.

Pakeliui į klasę, keturi draugai žvelgia į šias raides:

EIKIIMPERATORIAUSJUOZAPOAIKSTETIKSLASYRAIDESINENUOROTUSES

Lapelis keliauja iš rankų į rankas. Ką tai galėtų reikšti?

– Jau žinau! – staiga sušunka ne kas kitas, o Kajus. – Eik į Imperatoriaus Juozapo aikštę, tikslas yra į dešinę nuo rotušės!!!

– Kaip? – nesupranta Vidas.

Kajus:

– Žiūrėk. Viskas surašyta iš eilės, nėra tik nosinių ženklų ir Š.

Čertas:

– Bet juk tikrai. Oho, Kajau, bravo, tu nerealus! Dabar matau: EIK – Į IMPERATORIAUS
– JUOZAPO – AIKŠTĘ – TIKSLAS – YRA – Į – DEŠINĘ – NUO – ROTUŠĖS. Puiku! Jau
žinom, jau žinom!

Vidas:

– Kaip nerealu, Kajau, tu valdai, mes laimėjom!

Iza:

– Kur yra Imperatoriaus Juozapo aikštė?

Vidas:

– Žemėlapyje! Ten, kur šiandien... Ten, kur dabar stovi... valstietis su kumele. Na ten, kur
dabar, tikriausiai, yra teatras.

Čertas:

– O šalia yra keltuvai. Taip. Ten aikštė. Tikrai taip, ten.

Iza:

– O kaip dėl rotušės?

Į šį klausimą atsakyti negali nė mūsų draugai iš Liublianios. Dar gerai, kad jie nespėjo išeiti
iš mokyklos, o kompiuterių klasės durys neužrakintos. Iza prisėda prie kompiuterio ir greitai
randa atsakymą: ten, kur kadaise buvo Imperatoriaus Juozapo aikštė, dabar yra Rotušės aikštė.

Čertas:

– Aha, rimtai, Rotušės aikštė, kažką panašaus man minėjo mama.

O Rotušės pastate dabar įsikūręs Dramos teatras...

Vidas:

– Taip, Dramos teatras, juk sakiau, kad ten kažkoks teatras...

–... ir Lėlių teatras, o priešais stovi valstiečio su kumele skulptūra.

Vidas:

– Juk sakiau, valstietis su kumele.

O į dešinę nuo rotušės yra keltuvai.